

Festa Major
de Blancs i Blaus

26 d'agost
3 de setembre

Granollers
2023

RELAT 4

Avui es presenta, a priori, un dia més tranquil. Després de quaranta-vuit hores sumit en la voràgine logístico-etílica de les colles, agraeixo tornar a la visita institucional, a la comoditat del balcó de l'Ajuntament i a veure els braus des de la barrera. La meva agenda per avui, de fet, es reduïa a presenciar els vint-i-un "salves" des de la plaça de l'Església que donen el tret de sortida a la cercavila, la pròpia cercavila, els lluïments a plaça, el Pregó, la Traca, la Guimbada i fotre el camp cap a casa, que jo també tinc una vida. Dic que es "reduïa", però, perquè de mutu propi vaig sumar un acte extra a l'ordre del dia: vaig acceptar la invitació dels Imbècils per assistir al seu dinar.

Recordem, pels pocs que em llegiu que no sou granollerins doctes en la moguda, qui són aquests "imbècils". Els Imbècils són, bàsicament, una colla transversal - hi conviuen blancs i blaus - dedicada única i exclusivament a la gestió de les barres, és a dir de l'alcohol, és a dir de la mare dels ous de tot plegat. Perquè les festes majors, no ens enganyem, són un cúmul d'engranatges en forma d'activitats, celebracions, litúrgies, performances i altres formes de catarsi col·lectiva que conformen una mena de motor que només - o gairebé només - s'encén amb alcohol. Per tant, tot i aquest nom tan poc pretensions amb el que ells mateixos es van batejar, no seria exagerat dir que els "Imbècils" són, si ens posen realment pragmàtics, el grup més important de la festa. Sense imbècils no hi ha alcohol, i sense alcohol a veure qui té ovaris de, per exemple, passejar-se en cercavila pels carrers de la seva ciutat, davant de veïns, enemics i companys de feina, vestit de la cosa més ridícula imaginable.

El dinar és a la Fonda Europa, la qual cosa em permet per fi gaudir d'un matí tranquil i lliure que, un cop valorades totes les opcions que m'ofereix el programa d'actes, decideixo dedicar a dormir. I això faig fins ben passades les dotze, quan per dignitat i perquè els de la Fonda volen netejar l'habitació, m'obliga a baixar a fer un *planchadito*, un cafè, un cigarro i el seu subsegüent *muñeco* de tal. Despert, dutxat, amb el cap fresc i els intestins buits, aparec puntual a la cita amb els Imbècils.

Dinem a la Fonda, per cert, i abans de res, que no me n'oblidi, deixeu-me fer referència al plat de mandonguilles amb sípia i peus de porc que molt encertadament vaig triar de segon. Quina meravella d'alquímia, quin equilibri, quina sensualitat, quina picada, quina cosa més pornogràfica. Llarga vida a la cuina catalana sense collonades. I ara, els Imbècils. Els Imbècils em reserven un lloc central a la sala modernista del pis de dalt de la Fonda que han reservat "per no molestar". I està bé que així ho facin perquè els "imbècils" criden molt. Criden molt i fan molt soroll, en general. Homes i dones en una proporció de quatre a un, uns vint-i-cinc en total, s'obliden (més o menys) dels colors i dinen en harmonia i amb gran camaraderia per celebrar l'equador de la Festa. S'emborratxen, trenquen copes, canten tonades *hooliganesques* i em vacil·len. Em vacil·len molt. Una "imbècil", l'Helena Soria Plans, s'atreveix a referir-se a mi com a "petita oreneta". En fi. M'expliquen que són un oasi de pau dins l'ambient de sana guerra civil *blanc-o-blava* que es respira a la ciutat, reivindiquen la gran quantitat de treball no remunerat que assumeixen durant les Festes i el més important, per què ho fan. Ho fan, em repeteixen, perquè són imbècils. Ambdós caps de colla, per cert, tant el Xavi com la Irene, en formen part i seuen junts a la meva dreta. Me'ls miro bastant durant el dinar i puc constatar que, efectivament, s'estimen.

El dinar d'Imbècils, amb canyes, vi, cava, cigaló i espirituosos finals, em deixa prou tendre per, si se'm presenta l'oportunitat, tornar a dormir. I l'oportunitat es presenta, gairebé angelical, de la mà de la regidora de Cultura, Maria Villegas, que quan em veu tancar els ulls encara a dues hores de l'inici de la Cercavila, m'ofereix el seu sofà per fer-hi una migdiadeta. La faig curta, però sense sabates i els més de quaranta minuts de son efectiu se'm noten a la cara. Apareixo a la plaça de l'Església entre crits de "guapo!, guapo!" i "llarga vida al relator!", abraçant homes i dones de totes les edats, sexualitats i extractes socials. Els tinc al sac, penso, i la següent notícia m'ho confirma. M'han reservat l'honor de prémer el botó que farà explotar l'últim "salve" dels vint-i-un que donen inici a la Cercavila, on participaran totes les entitats de cultura popular de la ciutat, una darrere de l'altra.

La Cercavila és lenta, com totes les cercaviles, i jo proposo a la Maria d'anar tirant cap a l'Ajuntament. Tinc una mica de ganes del *brilli-brilli* i el *glamour* del rotllo institucional, no us ho negaré. Des del balcó de l'Ajuntament, les coses es veuen òbviament diferent que amb les colles, a peu de carrer. El soroll, les pudors, els crits, totes les incomoditats que fan incòmoda la festa, dalt de l'Ajuntament queden reduïdes a remors agradabilíssimes i miris on miris tot semblen postals enganxades a la nevera de la Marta Ferrusola. Castellans per aquí, esbart dansaire per allà, diables gegants i capgrossos. M'esperen unes hores d'autèntica orgia de tradicions catalanes i jo he vingut *catxondo* i sense condó.

Llenço la primera pregunta a l'aire: "per què la diablessa dels Diables és un home?". Silenci sepulcral. Entenc que l'equilibri entre tradició i modernitat és complicat i no sempre són fàcils de fer els ajustaments necessaris per poder celebrar la tradició sense tractar les dones com si fossin *floreros*. La música, per cert, la posa la Big Band de Granollers i jo, la veritat, és que gaudeixo bastant d'aquest oasi de música civilitzada i gens estrident fins que arriba el gerro d'aigua freda. Es veu que hi ha una regidora de VOX, tu. Allà a dalt, entre tota la gent civilitzada, resulta que hi ha una persona racista, masclista, homòfoba i franquista. No penso saludar-la, penso, però ja és massa tard perquè aquella persona que m'assenyalen, resulta que ja l'he saludat abans. No passa res, no tots els feixistes van degudament identificats i el meu sentit aràcnid no és infal·lible.

A sota la plaça, els balls de lluïment continuen. Passa el Colom, passen tota mena de bèsties de foc, passa l'Esbart Dansaire, que enguany es llueix per primera vegada en una Festa de Blancs i Blaus i arriba el primer plat fort de la nit: l'entrada dels Xics, la colla castellera de Granollers. Em diuen que faran un pilar de quatre a l'entrada de la plaça, que el faran caminar ben bé 100 metres fins a la façana de l'Ajuntament i que des d'allà, l'enxaneta saltarà directament al balcó. Ai mare, penso, perquè a mi els castells em fan patir i això de fer servir la canalla de carn de canó no ho veig clar, però faig el cor fort i ho miro. Pell de gallina, el cor ple d'exaltació nacional, enxaneta i sub-enxaneta (?) salvades i tothom preparat pel segon plat fort: el Ball de Giravoltes amb els quatre gegants de la ciutat. L'expectació és enorme. Es veu que una de les gegantes ha canviat de vestit. Ara va de burgesa i abans més de pagesa. Jo no m'hi fico, perquè es veu que els geganters són molt puristes de la tradició i la veritat és que em sembla bé, sempre que es mantinguin dins dels límits de la Constitució que nos dimos entre todos i de la Declaració Universal dels Drets Humans.

I arriba, per fi, el moment àlgid de la nit. El moment de pregó, que com cada any correrà a càrrec de qui hagi decidit la colla guanyadora de l'any passat, els Blancs en aquest cas. I *bueno, bueno* que bonic, tu. Resulta que, amb motiu de la celebració dels 40 anys de la Festa i en homenatge a les dues colles, les autèntiques ànimes de tot plegat, els Blancs han proposat que enguany el Pregó el facin un representant de cada colla. Me'ls presenten. Per part de Blancs, el Sr. Pere Illa. Per part de Blaus, el Sr. Jordi Puig. Estan nerviosos i emocionats i jo també una mica, per què enganyar-nos, perquè porto tant de temps segrestat per aquesta ciutat que començo a patir la Síndrome d'Estocolm. Em diuen que el pregó el faran a baix, "amb el poble", i no des del balcó com és habitual.

Del pregó, en destaco: Que són dos homes, però parlen en femení. Que es refereixen a Granollers com a ciutat "gris" durant tres-cents cinquanta-set dies a l'any. Que reivindiquen la importància del

teixit associatiu de la ciutat, i reclamen una inversió del consistori que hi vagi en consonància. Que es queixen del creixement “descontrolat” de la Festa, a la vegada que accepten que ells mateixos fan activitats massives per fer caixa amb les barres. El Jordi li diu al Pere “diguem-ho clar, Pere, la Festa es paga amb birres i samarretes, però ningú en treu benefici”. Ningú de vosaltres, penso, perquè Estrella Damm segur que sí. S’acaba el pregó històric blanc-i-blau amb un bon equilibri entre celebració i reivindicació, sona la Traca i en acabat la Guimbada, que la plaça sencera balla i canta amb tanta força que sembla que tremoli la Porxada.

I comença, ara i fins diumenge, la Festa *mainstream* de Granollers. Aquella en la que les colles perden protagonisme, la densitat de mocadors als carrers baixa i la facturació de les barres puja. Jo, després de setanta-dues hores d’immersió granollerina, marxo content cap a la meva ciutat sense ànima ni identitat.

Granollers, 1 de setembre de 2023

Joel Díaz, relator dels 40 anys

Joel Díaz és sociòleg, comunicador, guionista i humorista català. En la seva trajectòria professional ha col·laborat en diferents programes de TV3 i Catalunya Ràdio i és un dels creadors del podcast *La sotana*. A en Joel li interessa l’humor com a mitjà i no com a fi, entén l’humor com una eina de crítica social, i per això esperem un relat ben diferent carregat d’ironia i del seu sentit de l’humor.

En Joel escriu el relat de la festa els dies 28, 30 i 31 d’agost i l’1 i el 4 de setembre, que trobareu a blancsiblaus.cat